

นางฟ้า

สิ่งก่อสร้างรูปทรงแปลกๆ ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้สีเขียว เป็นทิวทัศน์ที่มองจากมุมสูงคล้ายดั่ง 'ดินแดน' ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่เขาเคยอ่านสมัยเด็กและในนิตยสารท่องเที่ยวที่เขาชอบอ่านอยู่เป็นประจำ สภาพอากาศของที่นี่เย็นสบายกำลังพอดี...ไม่ถึงกับหนาวเหน็บหรือร้อนจนเหงื่อโซมกาย...จึงไม่เป็นอุปสรรคสำหรับการเดินทอดน่องชมทัศนียภาพอันสวยงาม

บัสสะพานเป็ไว้ที่หลัง เดินขึ้นบันไดสูงชันที่ทำจากหินสีขาวขุ่น ลวดลายบ่งบอกถึงความเก่าแก่ การได้ออกเดินทางท่องเที่ยวในต่างแดน ชื่นชมความงามของวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ที่สืบทอดต่อกันมา จนกลายเป็นสมบัติล้ำค่าของโลก นับเป็นความไฝ่ฝันอย่างหนึ่งของเขา ตั้งแต่เด็ก และที่นี่ก็เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งซึ่งเขาหมายตาเอาไว้เป็นอันดับต้นๆ

เพราะเป็นอาทิตย์สุดท้ายก่อนจะถึงวันเปิดเทอม เด็กนักเรียนที่กำลังจะขึ้นชั้น ม.5 อย่างเขา จึงเลือกที่จะใช้เวลาในช่วงนี้ทำความเข้าใจฝันให้เป็นจริงก่อนที่วงจรชีวิตของเขาจะหมุนสู่สภาวะการเรียนหนังสือตามปกติอีกครั้ง

บัลเยยหน้าสุดอากาศบริสุทธิ์ บรรยากาศโดยรวมของที่นี่ค่อนข้าง
เงียบสงบ...แฝงด้วยกลิ่นอายมนตร์ขลังที่ให้ความรู้สึกแปลกๆ คงเป็น
เพราะช่วงนี้ไม่ใช่ช่วงเทศกาลจึงแทบไม่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนเลย
แต่เขากลับนึกยินดีที่มันเป็นเช่นนี้ ...ระหว่างความสนุกสนานอันครื้นเครง
กับความสงบเงียบอันศักดิ์สิทธิ์ เขาคาดหวังจะเก็บความทรงจำของที่นี่
ในอย่างหลังมากกว่า

เสียงตึกตักเหมือนผีเท้าคนวิ่งแว่วเข้ามาในโสตประสาท เขานึก
ตำหนิในใจกับการกระทำอันไม่เคารพสถานที่ของใครคนนั้น เขากวาด
สายตาไปทางต้นเสียงที่บันไดเบื้องบน

...แสงอาทิตย์สีทองสอดส่องมาพอดี เด็กสาวคนหนึ่งวิ่งลงบันได
มาด้วยท่าทางรีบเร่ง ผมสีดำยาวประป่าปลิวไสวติดกับผิวขาวราวหิมะ
สีหน้าของเธอเหมือนกำลังตกใจกลัวอะไรบางอย่าง

บัลสะกะพริบตาทีหนึ่ง เขาไม่ใช่คนประเภทอารมณ์อ่อนไหวเหมือน
พวกศิลปินหรือกษณะ แต่ทว่า...ภาพของเด็กสาวที่วิ่งอยู่ท่ามกลางแสง
อาทิตย์สีทองตรงหน้านั้นช่างงดงามจนอยากจะถ่ายรูปเก็บไว้จริงๆ เขา
ยกกล้องขึ้นมาแต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นสีหน้าของเธอผ่านเลนส์ใส

เสียงผีเท้าหนักๆ แ่วตามมา เขาเห็นชายชุดดำสามคนวิ่งไล่ตาม
เธออยู่ เด็กสาวคนนั้นหันกลับไปมองอย่างหวาดกลัวก่อนสะดุดล้มลง
ตรงขั้นบันไดที่เขาขึ้นอยู่พอดี ชายชุดดำสามคนนั้นยิ้มกริ่มในขณะที่วิ่ง
ลงบันไดมาหาเธอ

บัลเข้ามาขวางชายชุดดำสามคนนั้นไว้

"เฮ้ พวกนายกำลังจะทำอะไรนะ"

ชายชุดดำสามคนนั้นชะงัก หนึ่งในสามคนนั้นตวาดเสียงกร้าว

"แล้วแกเป็นใครวะ ถ้าไม่ยอมมีเรื่องก็อย่าเข้ามาขวางดีกว่า"

เด็กหนุ่มหรีตามองเล็กน้อย

"อ้าว คนไทยเหมือนกันนี่ ...สุภาพบุรุษตัวจริงเขาไม่ทำร้ายผู้หญิง
หรือกษณะ"

"ไม่ใช่เรื่องของแก" หนึ่งในสามคนนั้นว่าพลางปล่อยหมัด บัลเบี่ยง

ตัวหลบอย่างว่องไวก่อนสวนกลับด้วยศอกซ้าย มันทรุดตัวลงไปนั่ง
กุมท้องร้องโอดโอย

"ฉันไม่อยากสู้กับพวกนายที่นี้หรอก แต่อย่างน้อยพวกนายก็ควร
ให้ความเคารพต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้"

บัสกล่าวพลางอุ้มเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาในอ้อมอกแล้วรีบวิ่งลงบันได
ทันที เสียงโหวกเหวกโวยวายดังไล่มาตามหลัง ชายชุดดำสามคนนั้นคง
จะวิ่งกวดตามเขามา...แต่น่าเสียดายเพราะเขาก็มั่นใจในความเร็วของ
ตัวเองเช่นกัน

ร่างหนุ่มนี่ในอ้อมอกขยับตัวเล็กน้อย กลิ่นหอมจางๆ อันอ่อนหวาน
ราวดอกไม้แรกแย้มโชนมาแตะจมูก

บัสวิ่งลัดเลี้ยวไปมาก่อนออกสู่ถนนใหญ่ เมื่อเขาแน่ใจว่าชายชุดดำ
สามคนนั้นคงจะวิ่งตามมาไม่ทันแล้วจึงค่อยๆ วางตัวเธอลง เด็กสาว
หน้าแดงระเรื่อ ดวงตากกลมโตมองเขาอย่างขอบคุณ

"ขอบคุณที่ช่วยนะคะ"

บัสมองเด็กสาวอย่างเต็มตา รู้สึกว่าข้างคู้نهاเธอเหลือเกิน
ความทรงจำผุดขึ้นมาจากส่วนลึกทันที ...ใช่ เธอคนนี้นั่นเอง

"ไม่เป็นไร...เอ่อ ดิวใช่ไหม"

เด็กสาวเบิกตามองเขาอย่างงุนงง

"เรารู้จักกันหรือคะ"

บัสยิ้มมุมปาก

ดิว ...เด็กสาวที่สะดุดตาเขาตั้งแต่วันรับน้อง ม.๑ เธอชอบคาถาผม
ด้วยผ้าลูกไม้สีขาวจนเป็นเอกลักษณ์ และเขาก็รู้ว่ามันเป็นเครื่องประดับ
ที่เหมาะสมกับเธอที่สุด เธอเรียนอยู่ชั้นเดียวกับเขาแต่คนละห้อง แม้ว่า
เขาจะเจอเธอไม่บ่อยนัก แต่ทุกครั้งที่เจอ...เธอมักจะยิ้มแย้มแจ่มใสทำให้
รอบตัวดูสว่างไสวไปหมด ...เขายิ้มออกมาได้ทุกครั้งที่เห็นเธออยู่ในสายตา

"ฉันชื่อบัส อยู่ห้องสามโรงเรียนเดียวกับเธอไง"

ดิวกะพริบตาราวกับกำลังรำลึกความทรงจำ

"จริงด้วย ฉันก็รู้จักคู้نهاเธอนิดหน่อย ...ขอโทษนะที่ตอนแรก

7

จำไม่ได้" เธอกล่าวเสียงอ่อย

บัสหัวเราะหึๆ ...รู้สึกว่าเขาช่างดูใสซื่อบริสุทธิ์เหลือเกิน สีหน้าและแววตาของเธอแสดงสิ่งที่คิดออกมา...ช่างไร้ซึ่งมารยา

"ไม่เป็นไรหรอก ก็โรงเรียนของพวกเขาเนาะมีเด็กนักเรียนเยอะจะตาย ว่าแต่...ไอ้พวกเมื่อกี้มันเป็นใครเธอ" เขาหมายถึงชายชุดดำสามคนนั้นที่วิ่งตามเธอมา

ดิวงสายหน้า

"ไม่รู้เหมือนกัน ดิวกำลังไหว้พระขอพรอยู่ดีๆ พวกนั้นก็เข้ามาข่มขู่บอกให้ตามพวกมันไป ดิวเลยวิ่งหนีมาอย่างทีเห็นนี่แหละ"

"ผู้หญิงมาเที่ยววัดคนเดียวก็อันตรายแบบนี้แหละ คราวหน้าคราวหลังก็ระวังหน่อยละกัน"

"เปล่าหรอกจริงๆ ดิวมากับเพื่อน พวกเพื่อนๆ ล่วงหน้าไปบ่อน้ำพุร้อนกัน แต่ดิวยากแวะมาขอพรที่วัดแห่งนี้ก่อนนะ"

"อืม จริงสิ วัดแห่งนี้ขึ้นชื่อในเรื่องนี้"

"ใช่ แถมนี่ยังมีเครื่องรางชั้นดีด้วยนะ" เด็กสาวว่าพลางหยิบของเล็กๆ สีขาวยื่นให้เขา "อะ ดิวให้ ...ถือเป็นการขอบคุณที่ช่วยดิวไว้"

บัสรับมาพลางกล่าวขอบคุณ สิ่งที่อยู่ในซองนั้นเป็นแผ่นโลหะแข็งๆ อันเล็กๆ ที่สลักตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

"แล้วบัสมาเที่ยวคนเดียวเธอ"

"อืม มันอิสระทำทายนะ การที่ได้ผจญภัยไปในที่ที่เราไม่รู้จักดคนเดียว...ถือว่าได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิต..."

เขาและเธอเดินคุยกันเพลินจนมาถึงบ่อน้ำพุร้อน...จุดนัดพบของดิวงและเพื่อนๆ ของเธอ เด็กสาวหันมายิ้มให้เขา

"ขอบคุณอีกครั้งนะ"

"ไม่เป็นไร"

ดิวงโบกมือแล้วเดินจากไป ก่อนเธอจะก้าวพ้นประตูเด็กหนุ่มก็ร้องเรียกเธอไว้

"เอ่อ พอเปิดเทอมแล้ว...ฉันไปหาเธอที่ห้องเรียนบ้างได้มั้ย"
เด็กสาวยิ้มสดใส แก้มแดงระเรื่อ
"อ้อ"

9

แล้ววันเปิดเทอมก็หมุนมาถึง...การจรรยาบรรณถนนทุกสายติดขัด
ช่วงเช้า ภายในโรงเรียนแห่งนี้คลาคล่ำไปด้วยเด็กนักเรียนที่กำลังคุยกัน
เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ้อแจ

"พี่บัส ปิดเทอมได้ไปเที่ยวที่ไหนมาบ้างครับ"

บัสหันไปมองต้นเสียง เคน ...หนุ่มรุ่นน้องชมรมศิลปะการต่อสู้
โบกมือทักเขาอย่างร่าเริง

"ไปแค่มิโอะเอง แล้วนายล่ะเคน เขียนเกมไปถึงไหนแล้ว"

"เกือบเสร็จแล้วล่ะครับ เหลือคิวช่ย่อยอีกนิดหน่อย"

งานอดิเรกของเคนคือการสร้างเกมอาร์พีจี มันเป็นความใฝ่ฝัน
สูงสุดของหนุ่มรุ่นน้องคนหนึ่งที่หวังว่าสักวันหนึ่งเกมของเขาจะได้ออกสู่
ตลาดและเป็นที่ยอมรับของคอเกมอาร์พีจีแนวผจญภัย

"วันนี้พี่จะเข้าชมรมมั๊ยครับ"

พวกเขาสองคนอยู่ชมรมเดียวกันมาตั้งแต่สมัยที่บัสอยู่ ม.2
ส่วนเคนอยู่ ม.1 ทำให้เขาสนิทสนมกับหนุ่มรุ่นน้องคนนี้เป็นอย่างดี
พื้นฐานการต่อสู้ของเคนก็ถือว่าอยู่ในระดับต้นๆ ของคนรุ่นเดียวกัน จึงถือ
เป็นดาวรุ่งคนสำคัญของชมรมศิลปะการต่อสู้ที่น่าจับตามองเลยทีเดียว

"อืม ไม่ดีกว่า พอดีมีธุระ"

"งั้นผมโดดบ้างดีกว่า จะได้กลับไปสร้างเกมให้เสร็จๆ"

ห้องเรียนของเคนอยู่ตอนต้นของทางเดินริมระเบียง หนุ่มรุ่นน้อง
คนนั้นจึงขอตัวไปก่อน บัสเดินต่อไปเรื่อยๆ เมื่อผ่านห้องห้องหนึ่ง
สายตาดอดเหลือบมองเข้าไปด้านในไม่ได้ แล้วริมฝีปากก็ปรากฏรอยยิ้ม
ออกมา

...ตัวกำลังยิ้มและหัวเราะกับเพื่อนๆ อย่างสดใส บนโต๊ะเรียน
ของเธอมียาดเค้กหน้าตาน่าทานวางอยู่

"กินหน่อยน่าอ้อม ดิวอุตส์ทำมาให้ชนะ"

อ้อมมองตาละห้อย

"ฉันก็อยากกิน แต่มันกลัวอ้วนนะ เดือนนี้ฉันตั้งเป้าจะลดให้ได้ สามกิโลนะ"

"เค้กของดิวิโลว์แพตนะ กินแล้วไม่อ้วนหรอกน่า"

หลินเหลือบมองหน้าห้องแล้วหันมากระซิบกระซาบ

"เฮ้ นั่นมันบัลลูนสุดเท่...หัวหน้าชมรมศิลปะการต่อสู้นี่"

อ้อมเหลือบมองบ้างด้วยหางตา

"จริงด้วย แล้วเขามาต่อมๆ มองๆ ใครนะ ...กรี๊ด ออย่าบอกนะว่า เป็นฉัน"

ดิวิได้ยื่นเพื่อนพูดกันจึงหันไปมองบ้าง เมื่อดวงตากลมโตสบกับ ดวงตาสีน้ำตาลใต้คิ้วเข้ม ...เขากลับเป็นฝ่ายเขินซะเอง

เด็กสาวยิ้มพลางแบ่งเค้กชิ้นหนึ่งใส่จานกระดาษก่อนเดินไปหาเขา

"บลูเบอร์รี่ชีสเค้ก ...บัลลูนชิมฝีมือดิวิหน่อยมั๊ย"

ใบหน้าอ่อนใสล้อมกรอบด้วยผมสีดำยาวประดับด้วยผ้าลูกไม้ สีขาว ชุมนักเรียนยิ่งทำให้เธอดูไร้เดียงสาและบอบบาง บัลลูนมองเธอแล้ว ไม่อยากถอนสายตาไปที่อื่นอีกเลย ...หากที่นี่เป็นสวรรค์ เขามั่นใจ เลยว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ตรงหน้านางฟ้าน้อยผู้แสนบริสุทธิ์

"...ขอบคุณนะ ดิวชอบทำเค้กเหรออ" เขารับจานกระดาษนั้นมาด้วย ท่าทางเคอะเขิน

"อ้อ งานอดิเรกเลยละ เป็นไงบ้าง อร่อยมั๊ย วันนี้ดิวิลองเปลี่ยน สูตรด้วยนะ ไม่รู้รสชาติจะถูกปากคนอื่นมั๊ย แต่เท่าที่ลองชิมเองก็อร่อย ดินะ" เด็กสาวตอบอวยๆ

ครีมเค้กหอมมันเคล้ากับรสชีสและบลูเบอร์รี่กลายเป็นความละมุน ละไมกลมกล่อมเข้าถึงความหมายของความอร่อยที่ลงตัว เค้กชิ้นเล็กจึง หมดลงในไม้ซ้า ดิวแทบจะกลืนใจรอฟังคำตอบเมื่อเห็นเขาเงิบไป

"เอ่อ ...รสชาติใช้ไม่ได้เหรออ"

"เปล่า อร่อยจนพูดไม่ออกต่างหาก เข้าใจแล้วว่าความอร่อยที่

เกิดขึ้นในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นแข่งทำอาหารมันเป็นยังไง"

"เย่ บัสไม่ได้ชิมดิวงเล่นๆ ไซม์มัย" ดิวกล่าวอย่างดีใจ

เด็กหนุ่มยิ้มเอ็นดู

"อ้อ ...วันหลัง...ทำมาให้กินอีกได้มัย"

โบหน้าอ่อนใสมีสีเลือดฝาดเรื่อๆ

"ถ้าบัสไม่เบื่อก่อน ดิวก็ทำมาเรื่อยๆ แหะละ ...ว่าแต่บัสมีธุระอะไร รีเปล่า เห็นเพื่อนดิวงบอกว่าบัสมาเย็นด้อมๆ มองๆ อยู่หน้าห้องล็อกพักแล้ว"

เขาเอามือลูบผมชินๆ

"ก็...มีธุระกับดิวงนิดหน่อย"

"กับดิวง? เรื่องอะไรหรอ"

บัสมองโบหน้าอ่อนใสแล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนถามประโยคที่คิดไว้เนิ่นนานด้วยใจระทึก

"ฉัน...อยากชวนดิวงไปดูหนังนะ"

...ไม่มีการเกริ่นนำ ไม่มีคำพูดเลิศหรู แต่เป็นคำชวนอย่างตรงไปตรงมาที่แสนจะธรรมดา

...อาจเป็นเพราะน้ำเสียงอบอุ่นของเขา สายตาที่ฟ้องความในใจ หรืออะไรก็ตาม ดิวก้มหน้าหลบตาเขาก่อนเอ่ยเสียงแผ่วพร้อมกับรอยยิ้มนิดๆ แบบที่เขาคิดว่ามันน่ารักเหลือเกิน

"ค่ะ"

"เรน เย็นนี้ไปเที่ยวกันมัย"

เด็กหนุ่มชะงักก่อนหันไปมองต้นเสียง ...มิกกับเอิร์น เพื่อนสนิทของเขากำลังโบกมือเรียก

"ไม่ล่ะ วันนี้ฉันมีธุระ"

เอิร์นหรีตา

"ธุระเรื่องหัวใจรีเปล่าจะ แฮม โทษทีๆ ลืมไปว่าคนมันมีพันธะแล้ว" มิคยิ้มขรัม

"ก็คนมันไม่ได้เจอกันตั้งหลายเดือนนี่นา ฉันก็เห็นใจอยู่นะ"

เรนสายหน้ายิ้มๆ

"นายก็เป็นไปกับเค้าด้วยนะมิด เลื่อนได้มั้ยละ ถ้าเป็นวันพรุ่งนี้
ฉันไปได้"

"โอเคๆ แต่วันนี้พวกเราเลิกเร็วนี้นา กว่าโรงเรียนสตรีจะเลิกก็ตั้ง
สี่โมงเย็นไม่ใช่หรอ นายจะรีบไปทำไม" เคิร์นถาม

มิดหัวเราะหึๆ

"เธอนี้ไม่เข้าใจอะไรเลยยย การรอคอย...บางทีก็เป็นความสุข
อย่างหนึ่งนะ โดยเฉพาะการรอคอยคนที่เรารักนะ"

ร่างบางที่ผลุบเข้ามาในห้องเรียนอย่างรวดเร็วทำให้บัดหันไปมอง
ใบหน้าอ่อนใสมขมขมพู่ของผู้มาเยือนมีเหงื่อซึมตามไรผม ผมยาวสลวยมัด
เป็นหางม้าเสริมให้ใบหน้ารูปไข่ดูยิ่งดูสวยกระจ่าง

เด็กสาวคนนั้นเดินมานั่งข้างเขา หายใจหอบเหนื่อย

"ไอ้ย เกือบตายแน่ะ ดินะที่หลบมาได้อย่างหวุดหวิด"

บัสหัวเราะขำ

"หนีเจ้าหนี้มารู้ไงฟิน"

ฟินแยกเขี้ยวไล่ "ใช่ชะที่ไหนละ"

"งั้นก็...แฟนคลับ?"

เด็กสาวปาดเหงื่อ

"นี่กว่าพ้นไปอีกเทอมแล้วพวกนั้นจะหาเหยื่อคนใหม่บ้าง
กลับกลายเป็นไปหาพวกมาเพิ่มซะงั้น ฉันล่ะแข็งจริงๆ"

"ยังไม่ชินอีกหรอ ก็เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่"

ฟิน ...เพื่อนสนิทของเขาที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถม เธอ
เป็นคนที่สวยโดดเด่นมาตั้งแต่เด็ก บวกกับอุปนิสัยร่าเริงสดใสเข้ากับ
คนง่าย เธอจึงกลายเป็นดาวเด่นที่หลายคนหมายปอง ภาพเด็กหนุ่ม
รุ่มล่อมพุดคุยหัวเราะกับเธอเป็นอะไรที่ชินตามาแต่ไหนแต่ไร

ฟินค้อนตาเขียว

"อย่าให้โดนบ้างละกัน แม่จะหัวเราะเยาะให้ ...เออเนี่ย ฐูปาว ปีนี้ทาง

โรงเรียนให้โอกาสนักเรียนตั้งชมรมขึ้นใหม่ด้วยนะ"

บัสเล็กคือเป็นเชิงถาม ฟินจึงเล่าต่อ

"ฉันเลยคิดว่า จะเปิดชมรมไฟโต้เง ตามกฎต้องมีสมาชิกเบื้องต้นอย่างน้อยสี่คน หนึ่งในนั้นต้องเป็นเธอนะ เข้าใจมั๊ย" เด็กสาวขี้นิ้วไปที่หน้าผากเขา

"เฮ้ย แต่เรื่องถ่ายรูปฉันไม่ถนัดสักหน่อย แล้วฉันก็อยู่ชมรมศิลปะ การต่อสู้แล้วด้วย" บัสโวยวาย

ฟินย่นจมูกใส่

"อยู่สองชมรมก็ไม่มีใครห้ามซะหน่อย ถ่ายรูปไม่เก่งก็ไม่ใช่เป็นเรื่องแค่นี้ฝึกหัดกันได้"

"ก็คนมันไม่ชอบนี่นา..."

เด็กสาวเอามือสองข้างมาประกบกัน

"ขอรับรองละ ช่วยหน่อยเถอะนะ เธอก็รู้ว่าโตขึ้นฉันอยากเป็นช่างภาพมืออาชีพ"

บัสหัวเราะ ...ใช่ เขารู้ ฟินพูดอยู่เสมอตั้งแต่เด็กว่าโตขึ้นอยากเป็นช่างภาพมืออาชีพ เธอจับกล้องครั้งแรกตั้งแต่ตอนอยู่ ป.4 เธอมักจะชวนเขาไปเที่ยวสถานที่ต่างๆ แล้วถ่ายรูปเก็บไว้มากมาย บัสเองก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าฟินมีพรสวรรค์ทางด้านนี้ ขนาดวิวทิวทัศน์ที่แสนจะธรรมดาเธอยังสามารถถ่ายรูปออกมาในมุมมองที่สวยงามลึกซึ้งแบบที่คนส่วนใหญ่มักมองข้ามได้เลย

"ก็ได้ๆ ต้องตามใจไว้ก่อน อนาคตพอเธอดังฉันจะได้มีอภิสิทธิ์ถ่ายรูปฟรี"

เด็กสาวกระโดดกอดคอเขา

"เย่ ขอขอบคุณนะ ที่นี้ก็เหลืออีกสองคน"

"ที่จริงก็ไม่อยากนะ แฟนคลับเธอดังมากมาย เอ่ยปากคำเดียวหนุ่มๆ หลายคนคงต่อแถวเข้าชมรมกันตรึม" เขากล่าวยิ้มๆ

ฟินส่ายหน้า "ไม่เอาหรอก ขอไม่ยุ่งกับพวกนั้นดีกว่า แค่นี้ฉันก็รู้สึกเหมือนมีปาปารัซซีตามติดตัวเต็มทีแล้ว"

เพื่อนๆ ในห้องไม่เคยรู้สึกแปลกใจในความสนิทสนมกันเป็นพิเศษ
ของเขาและเธอ เป็นที่รู้กันดีว่าฟินกับบัสเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก จึง
ไม่มีใครคิดเกินเลยเรื่องความสัมพันธ์ที่มากไปกว่าเพื่อนของคนทั้งสอง
...แม้ความจริงหัวใจดวงหนึ่งอาจไม่ได้คิดเช่นนั้นก็ตาม

"จริงสิ วันนี้ตอนเย็นเธอกลับไปก่อนนะ"

พินกะพริบตา

"ทำไมล่ะ มีธุระหรือ"

"ก็ประมาณนั้น" เขาตอบเสียงขรึม

เด็กสาวหรีดา

"ธุระแบบไหนหรือ ถ้าทำหน้าที่ล่ะก็มีลัลลมคมในซัวร์"

...รู้ทันอีก...

บัสแอบหัวเราะในใจ เขาไม่เคยปิดบังเธอได้เลยสักเรื่อง

"มีนัดนะ"

"เดท?"

บัสยิ้มไม่พุดอะไร กลับเป็นพินที่กล่าวต่อซะเอง

"ดิ๋ว?"

คราวนี้เด็กหนุ่มถึงกับตาค้างเป็นฝ่ายตกใจบ้าง

"รู้ได้ไงเนี่ย"

คนฟังก็ตรึมฝึปากชะงักในสิ่งที่ต้องการพูด

...ก็เพราะในสายตาดันมีแต่เธอมาตลอดนะสิ แววดตาของเธอตอน
มองเด็กคนนั้น มันส่องประกายแปลกๆ แบบที่...เธอไม่เคยมีให้ใคร
มาก่อน...แม้กระทั่งเพื่อนสนิทอย่างฉัน

"เด็กคนนั้นดูอินโนเซนต์ดีนะ อย่าไปทำให้เธอเสียใจละกัน"

"คนนี่ฉันจริงจังนะ ฉันรู้สึกพิเศษกับดิ๋วตั้งแต่แรกพบแล้วล่ะ"

ดวงตาของพินสุกใสขึ้น

"จริงสิ ดีเลย งั้นชวนดิ๋วมาเข้าชมรมไฟได้ด้วยกันนะ"

"ดิ๋วคงอยู่ชมรมดนตรีไปแล้วล่ะ เธอชอบเล่นเปียโนจะตาย"

"ก็บอกแล้วไงล่ะว่าควบสองชมรมได้ งั้นถ้าเธอไม่ชวนให้ ฉัน